

PLÁŽ

u Chorvatsku

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Romantická plavba zalitá sluncem a letní pohodou

*Pro Gordanu Sikora-Prosecki,
která mi představila Chorvatsko...*

*... a sdílela se mnou inspirativní fotografie
v době, kdy bychom obě měly pracovat!*

JULIE CAPLINOVÁ

PLÁŽ
v Chorvatsku

PŘELOŽILA MICHAELA KLEVISOVÁ

Originally Published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Secret Cove in Croatia*
Copyright © Julie Caplin, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Michaela Klevisová, 2020
Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2020

ISBN 978-80-271-2935-5

Kapitola 1

Northumberland

Nick si přitáhl límec kabátu blíž ke krku. Byl vděčný, že ho před ostrým severním větrem, bičujícím rozeklané úbočí kopce, chrání bariéra ze silného tvídu. Ironicky se pousmál při pohledu na dvě modelky, které se k sobě rozechvěle tiskly jako pár arabských klisen s nervy našponovanými k prasknutí.

Dnes na sobě měly zářivě barevná vlněná ponča – ve stylu Pucci, informovali ho, ale to mu nic neřeklo. Nebyl odborník na módu, ale kdyby se ho někdo zeptal na názor, prohlásil by, že ta ponča vypadají, jako by v nich někdo v amoku vběhl do obchodu s barvami. Modelky měly na hlavách rozverně nasazené švihácké tartanové čapky a okolo dlouhých elegantních krků omotané pruhované vlněné šátky, které se třepotaly ve větru jako tibetské modlitební praporky. Celé zmrzlé teď čekaly, až fotograf najde správný úhel záběru pro další snímek, a vypadaly nemístně, asi jako kdyby sem zabloudil párek tropických ptáků.

V půl osmé ráno by za normálních okolností měl Nick pusté vřesoviště jen pro sebe. Ovšem dnes to bylo jiné. Nebyt přísných pohledů, které jeho švagrové včera u večere vrhaly na jeho bratry-dvojčata Dana a Jonathona, bylo by tu teď ještě o několik lidí víc.

„Taro, stoupni si tamhle na ten kámen, do toho paprsku slunce,“ přikázal autoritativním tónem fotograf. Rysy měl skryté za huňatým obočím a strašidelně hustým lesklým černým plnovousem, který ostře kontrastoval s jeho holou hlavou.

Nick musel před Tarou smeknout; jakmile se přesunula před nelítostný objektiv fotoaparátu, přestala se třást a zaujala nonšalantní pozici, jako by jí chlad vůbec nevadil. Ve vyhublé tváři měla domýšlivý výraz a bez zájmu zírala před sebe, jako by vůbec nevníkala výhled do údolí, sytě zelenou travu zjemňující kontury svahu, ani sluneční světlo třpytící se na hladině moře ve čtyři míle vzdáleném ústí údolí. Díval se na ni, jak stojí na skalisku s jednou nohou pokrčenou. Působila křehce, až nadpozemsky, měla bezchybnou pleť a ve světlých vlasech s měděnými a zlatými prameny se jí lesklo jarní slunce. Vypadala, jako by v příštím okamžiku měla uniknout do jiného časoprostoru. Vzápětí si vynadal za ten zvláštní pocit, kterému podlehl, i za absurdní touhu ochránit ji před chladem. Ve srovnání s ní si připadal jako spolehlivý tažný kůň, pevně zapřažený k oji svého nevyhnutelného osudu, zatímco ona připomínala něžnou pohádkovou bytost, nedosažitelnou jako hvězdy. Patřila do jiného světa. Do světa vzdáleného milion mil od téhle odlehlé farmy a vesnické komunity, kde Nick každého znal a všichni znali jeho od okamžiku, kdy se narodil. Tohle je jeho domov. Vždycky byl a vždycky bude. Ušklíbl se. Vždyť kdyby nežil tady, kam by šel? Nic jiného nepoznal a ani nechtěl poznat.

„Nicku, mohli byste do popředí přihnát jednu ovci?“ zavolala na něj rázně fotografova asistentka a zároveň mu prstem ukázala, kde přesně má zvíře být.

„Jasně,“ odpověděl, hvízdal na svou border kolii Rexe a ani se neobtěžoval asistentku opravovat. Včera se několikrát všem pokoušel vysvětlit rozdíl mezi ovce – vlastně bahnicemi – a jehňaty, ale nikdo ho neposlouchal. Chtěli roztomilá fotogenická jehňátka, kterým bylo právě šest týdnů, a na fotkách vypadala lépe, než ovce těsně před ostříháním, které se svou zabahněnou a ucouranou chundelatou vlnou působily uboze a zanedbaně.

Firma British Wool se na něj obrátila s tím, že by na pozemcích farmy Hadleyových chtěli nafotit katalog svých produktů a jemu jsou ochotni zaplatit za jeho čas. A ukázalo se, že ta práce je velmi... zábavná, ano, to je asi nejvhodnější slovo. Kdo mohl tušit, že sem kvůli několika fotografiím přijede tolik lidí? Před dvěma dny se objevily dvě dodávky naložené stojany s oblečením a takovou spoustou fotografického vybavení a dalších krámů, jako by se měli fotit všichni obyvatelé Bowden Rigg. Pak z nádraží v Carlisle dorazily tři taxíky se čtyřmi modelkami, dvěma vizážistkami, dvěma stylistkami, fotografem, jeho asistentkou, uměleckou ředitelkou, její osobní asistentkou a dvěma zástupci firmy British Wool.

Rex přihnal zoufale bečící jehně. Modelka se puvabně usmála: „To je ale roztomilé!“

„Bylo by mnohem roztomilejší, kdyby klidně stálo,“ utrousil fotograf s pohledem upřeným do hledáčku.

Stačilo jedno hvízdnutí a několik drobných povelů a Rex dorazil plaché jehně přesně tam, kde mělo být. Nick byl ohromený Tařinou trpělivostí. Díval se, jak naklání hlavu na jednu a na druhou stranu a mění pozice, aby předvedla oblečení. K jeho překvapení se její oříškové oči náhle stočily jeho směrem. Nestoudně na něj zírala a v koutcích úst jí pohrával svůdný úsměv.

„Jo, Taro. Tohle je ono. Nádhera. Nádhera. Ještě nakloň hlavu trochu napravo a dál se dívej na Nicka. Jo, senzace. Strašně ho chceš. Vypadá to skvěle.“

Modelce hříšně blýsklo v očích a Nick cítil, jak ho polévá horko a rudne až ke kořínkům vlasů. Polkl a odolal nutkání sklopit hlavu. Místo toho opětoval její pohled a škádlivě povytáhl jedno obočí. Narodil se a vyrostl na vesnici, ale není žádný naivka. K nelibosti své matky Nick Hadley pořád ještě nenašel tu pravou, ale to neznamenal, že by si neužíval.

Tara ho odměnila úsměvem, jenže vzápětí fotograf vychrlil další pokyny a ona si založila ruce v bok a už zase byla vzdálená a nedostupná. Nick si najednou připadal jako páté kolo u vozu. Dnes ráno měl spoustu jiných věcí na práci, než se tu potloukat a očumovat jako... jako nějaký zvědavý puberťák.

Fotograf zavolal na Taru: „Fajn, máme to!“

Nick vykročil k jehněti, aby ho zahnal zpátky ke stádu. Když míjel Taru, stoupla si na hranu skaliska. „Chyť mě,“ zavolala a naklonila se dopředu.

Nečekal to, ale stihl k ní rychle přiskočit a snadno ji polapit do náručí. Byla lehoučká a nadšeně jásala, jako by udělal něco úžasného, a on se rázem cítil jako superhrdina. Jemně ji postavil na zem a vymotal se z ponča a šátku. Usmál se. „Spokojená?“

„Ty jsi ale kus chlapa,“ vydechla a on málem vyprskl smíchy; bylo to strašné klišé. Významný, podmanivý výraz jejích očí ho však umlčel.

„Jo, když jsem se naposledy díval, bylo to tak,“ odpověděl sebejistě. Tentokrát to byla ona, kdo zrudl. „Jsi ubytovaná v George Inn tady ve vesnici, že jo?“

Kývla. „Je to trochu strašidelný hotel, ale už jsem přespávala v horších.“

„Zajdeme na večeři?“ zeptal se Nick.

„Ptáš se, nebo mi to oznamuješ?“ opáčila Tara, škádlivě na něj pohlédla a jemně se pousmála.

„V zámečku je moc dobrá restaurace. Mohl bych tě vyzvednout v půl osmé.“

„Přijeď v osm a máš rande jisté,“ odpověděla Tara tónem člověka, který je zvyklý, že je vždycky po jeho.

Sakra, už je šest pryč. Dneska skončili později, než předpokládal. Práci na farmě za něho bohužel nikdo neudělal, takže se musel pořádně ohánět, aby dohnal všechno, co kvůli focení odložil na později.

Obklopily ho hlasy, smích a teplé světlo farmářské kuchyně prosycené vůní klobás a yorkshirského pudinku. Vše dohromady vytvářelo atmosféru pohody a bezpečí, konejšivou jako hřejivé objetí. Gail, manželka jednoho z jeho bratrů-dvojčat Dana, právě prostírala velký stůl z borového dřeva umístěný uprostřed místnosti. Vzhledla a vřele se na Nicka usmála. Měl rád obě své švagrové, ačkoli dodnes nepochopil, jak se proboha Danovi a Jonathonovi povedlo je přesvědčit, že jim budou dobrými manžely.

„Ahoj, Nicku,“ zavolal na něj Dan. Stál před skříní a přehraboval se změtí různých kabelů a nabíječek na telefon. „Dlouhý den?“

Nick kývl.

Bylo mu třiatřicet, ale stejně jako jeho bratři-dvojčata a jejich ženy dodnes jedl v kuchyni své mámy – částečně z lenosti a zčásti proto, že tuhle hřejivou, rušnou kuchyni vnímal jako důležitou součást svého života. Avšak i když všechny příbuzné opravdu miloval, byl vděčný za vlastní domek na kraji farmy, který mu poskytoval soukromí nezbytné pro každého starého mládence, ale obzvlášť pro takového, kterému matka s vervou hledá nevěstu.

„Ahoj mami,“ otočil se k ní. „Omlouvám se. Teprve jsem dodělal práci, ale večer jdu ven.“

„Senzace,“ zavolal Jonathon a loupnul očima po klobáskách zapечených v yorkshirském pudinku, které matka zrovna vytahovala z trouby. „Zbude na mě víc klobásek.“

„Opravdu si nechceš rychle něco zakousnout? Zrovna dávám na stůl. Můžeš se najíst a běžet.“ Matka se na něj usmála. „Vůbec mi to nebude vadit.“

„Anebo by taky mohl vypadnout do hospody a nechat klobásky nám,“ opáčil Jonathon, prosmýkl se kolem matky a utrhl si kousek křupavého yorkshirského pudinku.

Rychle ho plácla přes prsty.

„Jo, hlasuju pro víc klobásek,“ podpořil své dvojče Dan. „Běž si do hospody.“

„Máme dost,“ namítla Lynda Hadleyová, mlaskla a zavrtěla hlavou. „Kluci, vy se chováte, jako byste celý život hladověli. Za dvě minuty bude jídlo na stole. Táta přijde každou chvíli.“

Sakra. Nick doufal, že se mu podaří co nejrychleji zmizet.

„Ne, vážně, mami. Nemám čas. Ještě jsem se ani neosprchoval.“

„Ale kdy budeš jíst? Jsi vzhůru od časného rána a vsadím se, že jsi měl k obědu jenom sendviče.“

„Najím se venku,“ odpověděl a couval ke dveřím.

Přesně v tom okamžiku vešel otec, hodil klíčky od auta na komodu a přitáhl si manželku k rychlému polibku. „Dobrý večer. Stavil jsem se ve vsi. A zaslechl jsem, že dnes budeš jíst v zámečku Bodenbroke, Nicku.“ Povyτάhl obočí a v očích mu významně zajiskřilo.

Nick potlačil zasténání. *Díky tati. Jen mě v tom pořádně vymáchej. Proč by sis bral servítky?*

„V zámečku Bodenbroke?“ Jonathon hvízdl, opřel se zády o dveře, založil si ruce na hrudi a na rtech mu pohrával potměšilý úsměv. „Takový luxus! Máš rande, co? Na kterou se tenhle týden usmálo štěstí?“ Zamračil se. „Myslel jsem, že s tou nafoukanou koňačkou už jsi to ukončil.“

„Jmenuje se Henrietta,“ odpověděl Nick a také svařtil čelo. „A už se s ní nevidám.“

„To tedy moc dlouho netrvalo,“ poznamenala Gail a lišácky se usmála.

Nick pokrčil rameny a udělal další krok ke dveřím. Doufal, že mu Jonathon ustoupí z cesty. „Shodli jsme se, že nám to neklape.“

„A kdy sis tohle rande domluvil?“ zajímal se Dan. Konečně našel nabíječku ke svému telefonu a připojil k ní přístroj. Najednou se tvářil zvědavě.

„Dneska,“ odpověděl Nick. „Mohli bychom ten výslech odložit na později? Musím se osprchovat a převléknout.“

Už stál téměř u dveří a chystal se vzít za kliku, když Dan najednou vyjekl: „Je to jedna z těch Londýňanek, co přijely na focení, nemám pravdu? Celý den jsi s nimi byl na Starbridge Fell. Ty ďáble. Pozvals jednu z nich na rande.“

Jonathon se rozesmál a vrátil se ke dveřím, aby Nickovi zablokoval únikovou cestu. „Cože? A ona řekla ano?“

Nick strnul. „Proč by neměla?“ Zamrzelo ho, že to řekl tak příkrě.

„Protože ty holky jsou trochu jiná liga než ty, nemyslíš?“ poškádil ho Dan. „Se kterou jdeš? S jednou z těch garderobiérek? S tou blondýnou? Jak se jmenuje... s Georginou?“

Nick zavrtěl hlavou.

„Cože, s tou černovlasou?“

„Ani s jednou z nich,“ odpověděl a snažil se o milý výraz.

„A s kým tedy?“ zajímal se Jonathon a tázavě nakrčil čelo. „Ta vizážistka je vdaná a umělecká ředitelka i její asistentka taky.“

„Do háje, neříkej mi, že jsi sbalil modelku!“ zalapal po dechu Dan. Předstíral, že se kácí a narazil do židle, která na protest zaskřípala o prkennou podlahu.

Gail s Cath nad Danovým komediantstvím zoufale zavrtěly hlavou a Gail s rošťáckým úsměvem prohodila: „A proč by ne? Z vás tři vypadá nejlíp.“

Dan si položil dlaň na hrud'. „Teď ses mě dotkla, ženo moje. Myslel jsem, že nejhezčí jsem já.“

„Ty jsi nejhezčí ze všech mých manželů,“ pošládlila ho a zamrkala na Nicka, který byl za změnu tématu vděčný. Jenže Jonathon to nechtěl nechat být.

„Vážně? A kterou?“

Nick vzdychl. Věděl, že pokud se chce osprchovat a převléknout, nezbyvá mu nic jiného, než kapitulovat. Jinak se odsud včas nedostane. „Jdu s Tarou. Dali jsme se do řeči. Dohodli jsme se, že spolu povečeříme. Proboha, není to o tom, že bych se ji chystal požádat o ruku nebo něco takového. Koncem týdne odjede. A já budu pořád tady.“ Zvedl hlas. Vzápětí si uvědomil, že se tím trochu ztrapnil. Stiskl kliku, prudce otevřel dveře a nechal za zády hromadné zalapání po dechu a pak významné ticho.

„Božíčku, to je vážně krásné místo,“ vydechla Tara a přejížděla pohledem po drahých tapetách, které údajně stály přes dvě stě liber za roli, elegantním nábytkem a osvětlení v retro stylu. „Skoro jako bychom byli v Londýně,“ pošleptala mu spiklenecky s ústy zakrytými dlaní.

Nick zvedl svou sklenici vína a napil se. „Nemáme tu jenom vřesoviště.“

„Vidím, že ne,“ odpověděla Tara a upřela na něj další svůdný pohled.

Od chvíle, kdy ji vyzvedl v hotelu, s ním zcela otevřeně a bezostyšně flirtovala, což byla vážně úleva. Když pro ni jel, na poslední chvíli ho zachvátila panika. O čem si s ní proboha bude celý večer povídat?

Nemusel si dělat starosti; když pomáhal její křehkou postavičku vysadit do svého nákladního pick-upu, zapředla: „To od tebe bylo rytířské!“ A když nastartoval, přejela dlaní po palubní desce

a prohlásila: „Myslím, že neznám nikoho, kdo řídí auto s korbou.“ Po několika kilometrech mu zabloudila dlaní na stehno a on se musel po zbytek cesty hodně ovládat, aby se na sedadle nevrtil jako vzrušený teenager.

Měla na sobě volný kalhotový kostým ze vzdušného šifonu s uzoučkými ramínky a tak hlubokým dekoltem, že bylo zřejmé, že si nevzala podprsenku. Její nohy vypadaly nekonečně dlouhé a jemu při pohledu na ně nepříjemně poskakovalo srdce. Napadlo ho, že na chůzi na takhle vysokých podpatcích by se mělo uzavírat speciální úrazové pojištění. Každopádně to byla nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. Nádherné vlasy měla vyčesané do jakéhosi složitého účesu a na dlouhý alabastrový krk jí splývala spousta vlnitých pramínků.

Proboha chlape, seber se – je to ženská z masa a kostí, žádná zatracená řecká socha.

„Jak dlouho už děláš modeling?“ zeptal se. Měl by si s ní smysluplně povídat, ne na ni zírat jako oddané štěně.

„Deset let.“ Protáhla obličej. „Jsem už stará.“

„Neblázni.“ Rozesmál se. „Kolik je ti? Šestadvacet, sedmadvacet?“

„Sedmadvacet,“ odpověděla šeptem a rozhlédla se po místnosti, „ale nikomu to neříkej. V mém oboru už je to celkem vysoký věk. Ačkoli já už jsem asi připravená posunout se dál. Začít dělat něco smysluplnějšího, chápeš? Chtěla bych se stát ambasadorkou něčeho důležitého. Zachraňovat planetu. Vést kampaň proti plastům nebo tak něco.“

„To zní vznešeně,“ poškádlil ji.

Všiml si, že se jí zachvěly nozdry a napjaly svaly na krku.

„Myslím to vážně. Hodně prožívám některé problémy naší planety. Děsí mě, kolik plastů se dostalo do oceánů. Je to velký problém. Umírají kvůli tomu zvířata.“ Pronikavě se na něj zadívala.

„Promiň, nechtěl jsem zlehčovat tvoje ambice. Jen jsem tě škádlil. Jsem zvyklý, že se s bratry takhle navzájem popichujeme.“

Elegantním pokývnutím mu dala najevo, že omluvu přijímá. „Musíme naši planetu zachránit.“

„To máš pravdu,“ přitakal. Uvědomil si, jak je to pro ni důležité. „Ačkoli já se spíš snažím vyřešit problémy, ke kterým mám blíž.“ Skromně se usmál. „Asi je to trochu sobecké. Už tady vidíme vliv klimatických změn na roční období.“ Loňské horké léto napáchalo velké škody na pastvinách pro ovce. „Povídej, co chceš dělat?“

Pokrčila rameny. „Stanu se ambasadorkou. Však víš, budu dělat fotky, které na problém upozorní. Stanu se tváří kampaně. Jen čekám na dobrou nabídku.“

Nick přikývl, ale cítil se trochu mimo. Vůbec se v těchto věcech nevyznal. Asi minutu mlčeli a pak přišel číšník a zeptal se, co si dají.

„Pro mě hovězí medailonky,“ požádala Tara a k Nickovu překvapení dodala: „Můžu k nim dostat hranolky?“

„Ano, pommes frites,“ odpověděl číšník lehce snobským tónem, ze kterého Nick málem vyprskl smíchy. Každý čtvrtek s číšníkem hrával fotbal a věděl, že ten kluk je všechno, jen ne snob.

„Perfektní,“ řekla Tara.

Nick si objednal kachní konfit a sezonní zeleninu a jakmile číšník odešel, široce se usmál. „Právě jsi nabourala můj předsudek, že modelky jedí jenom salát a syrovou mrkev.“

Tara pohodila hlavou. „Mám úžasný metabolismus. Můžu sníst, cokoli chci,“ prohlásila téměř vzdorně.

Nick se usmál. „To rád slyším, protože tady vaří výborně.“

Tara kývla, dotkla se hrotů své vidličky a pak před sebou několikrát příbor posunula.

„Máš sourozence?“ zeptal se Nick, aby vyplnil ticho.

Zavrtěla hlavou a smutně našpulila rty. „Jsem jedináček. Máma s tátou mě měli hodně pozdě. Chudák máma při porodu skoro zemřela a táta se zařekl, že už další dítě nechce. Podle mámy jsem byla tak nádherné děcko, že byla vlastně ráda, že už žádné další nemůže mít. Prý nechtěla riskovat zklamání.“ Zvonivě se rozesmála, naklonila hlavu a pohlédla na něj. „No nezní to roztomile? Samozřejmě je to naprostý nesmysl. Všichni rodiče považují svoje děti za dokonalé.“

Nick se zasmál. „To by sis měla promluvit s mou mámou. Nedělá si o svých dětech žádné iluze, ale možná je to tím, že nás má pět.“

„Pět! Proboha.“ Tara teatrálně vytřeštila oči a položila si dlan na břicho. „Ty bláho! To je hodně. Chudák tvá máma. To jí muselo zničit postavu.“

Při té poznámce by Nickova máma dostala záchvat smíchu; byla šťastná, že má tolik dětí. Byl si jistý, že nikdy nelitovala. „Tohle asi neřeší.“

„Vypadají všichni tak dobře jako ty?“ Tara si přikryla ústa dlaní, jako by jí lichotka uklouzla nechtěně. Sklopila pohled ke stolu.

Nick se zasmál při vzpomínce na rozhovor bratra a švagrové těsně předtím, než odešel z domova. „Jsme čtyři bratři a jedna sestra. Asi bychom se všichni shodli, že sestřička je ze všech nejhezčí.“

„Fakt?“ podivila se Tara, jako by jí taková odpověď připadala velmi zvláštní.

„A co děláš ty, když se zrovna nestaráš o ovce?“ zeptala se.

„Není to práce od devíti do pěti,“ vysvětlil jí Nick, „ale kdykoli můžu, snažím se z farmy vypadnout. Sestra žije v Paříži –“

„Ach, zbožňuju Paříž. Byla jsem na Pařížském týdnu módy. Letos jsem předváděla pro Diora. Je to úžasné město. Kdy jsi tam byl naposledy?“

Začali si povídat o Paříži a než jim přinesli jídlo, Nick už vydoloval z paměti úplně všechno, co si ze svých dvou návštěv pamatoval.

Tara měla zdravý apetit a vrhla se na večeři, jako kdyby celý den nejedla.

„Koukám, že jsi měla pěkný hlad,“ poznamenal, když spolkl poslední sousto. Ona už měla prázdný talíř.

„No a co? Byla jsem přece celý den na čerstvém vzduchu,“ odsekla Tara a znovu to vyznělo vzdorovitě.

„Netušil jsem, že je modeling tak těžká práce,“ rychle si to u ní Nick žehlil. Měl by si zapamatovat, že Tara není zvyklá na velkou rodinu jako on. Nepotrpí si na ten typ popichování, jaké si Nick s příbuznými užívá.

„Není to práce pro každého. Mám pocit, že si lidé vůbec neuvědomují, jak je tvrdá. Domnívají se, že prostě jen někam přijdeme a necháme se vyfotit.“

Číšník jim odnesl talíře a vrátil se s dezertním lístkem. „Dáte si ještě něco?“ zeptal se.

„Už bych neměla,“ odpověděla Tara. Zkoumala menu a mezi rty se jí objevila půvabná špička jazyka. „Ty si něco dáš?“

„Na sladké moc nejsem.“

Protáhla obličej.

„Ale třeba bychom si mohli dát něco napůl?“ navrhl.

„Ano, tak profiterolky. Miluju je.“

Nick objednal dezert se dvěma lžícemi. Jakmile před nimi přistál talíř, Tara s rychlostí hada chňapla lžící a nabrala na ni nadýchané pečivo a šlehačku. Při každém soustu blaženě zasténala.

„Čokoládu jsem neměla, ani nepamatuju. Zapomněla jsem, jak je dobrá. Je to vážně rozkoš, vid?“ Ponořila lžící do zbytku čokoládové omáčky a s očima upřenýma na Nicka začala pomalu a dlouze olizovat její zadní stranu. „Je tak hustá a hedvábná.“ Přejížděla

jazykem nahoru a dolů po lžici a z temněných očí jí sáhal tak smyslný příslib, že Nick musel na židli poposednout a byl opravdu vděčný, že ho zakrývá dlouhý ubrus.

Když se číšník vrátil pro prázdný talíř, byl Nick rozhodnutý odmítnout kávu a odvézt Taru rovnou do hotelu George. Vysílala k němu tak jasné signály, že snad ani nic jiného nemohla chtít! Tara však vstala a hodila na stůl ubrousek.

„Drahoušku, objednal bys mi espresso? Musím na dámy. Trochu se upravit.“

„Jasně,“ odpověděl, sám požádal o cappuccino, opřel se a cítil, jak mu pomalu chladne rozpálená kůže. Vytáhl z kapsy telefon, rychle mrkl na Facebook a usmál se při pohledu na příspěvek své sestry Niny.

Čokoládové nebe, stálo pod fotkou dokonalé čokoládové éclairky, před kterou sestra ze svých palců a ukazováčků udělala srdíčko.

Jak by si asi na tomhle dezertu pochutnávala Tara a co by to udělalo s ním, kdyby ji při tom sledoval?

Vypadá to lákavě, sestřičko, odepsal rychle a začal si prohlížet její starší obrázky. Nina se přestěhovala do Paříže, kde žila s Nickovým nejlepším kamarádem Sebastianem a vedla cukrárnu. Stala se tam z ní královna éclairků a vůbec všeho sladkého. Možná by tam jednou Taru mohl vzít. Začínal tušit, že by byla nadšená.

Okomentoval několik dalších fotek, pár dalších olajkoval a na jednu si uvědomil, že už uběhla čtvrt hodina. Kde je Tara tak dlouho? Snad neutekla. Ne, to by určitě neudělala. Až na počáteční rozpaky šlo všechno skvěle. Tara o něj má určitě zájem. Ne že by se chtěl chvástat, ale v ženách se vyznal. Většina jeho schůzek dopadla dobře, často víc než dobře, akorát jednou vyrazil na rande naslepo s Gailovou kamarádkou, ze které se vyklubala kamarádka jeho bývalé. Tenkrát to byla docela muka.

Zrovna vážně uvažoval, že vyrazí na průzkum na dámskou toaletu, když se Tara objevila. Třpytily se jí oči, usmívala se a klesla na židli, jakoby nic.

Možná ji zdržely nějaké ženské problémy a stydí se o tom mluvit.

„Fuj, to espresso je studené,“ utrousila a protáhla obličej.

„Chceš, abych ti objednal ještě jedno?“ zeptal se klidně Nick. Nechtěl zmiňovat, že byla dlouho pryč, aby ji neuvedl do rozpaků.

„Ne, to je v pohodě. Už je pozdě a po druhém kafi bych asi ne-usnula.“ Pohlédla na hodinky a vrhla na Nicka nádherný omluvný úsměv. „Budeš mě muset hodit zpátky do hotelu. Potřebuju se vyspat do krásy. Nemůžu se ráno objevit s pytli pod očima.“

„Jen zaplatím,“ odpověděl Nick a uvažoval, ve kterém okamžiku najednou ztratil večer jiskru.

Kapitola 2

Londýn

Maddie přitiskla kolena k sobě a položila si na ně dlaně, aby se jí přestaly třást. Její práci si právě prohlížel sám Henry Compton-Barnes, naprosto dokonalý se svými semišovými záplatami na loktech a křivě posazeným motýlkem. Než vzhlédl a promluvil, připadalo jí, že uběhla celá věčnost.

„Profesor Gregory je můj dobrý přítel a vy máte jeho vřelé doporučení. Proto bych k vám měl být naprosto upřímný.“ Stáhl rty do lítostivého výrazu. Vypadalo to, jako by někdo tahal za nitky připojené ke koutkům jeho úst. „Technicky jste velmi dobrá. Z hlediska provedení vaší práci není co vytknout. Detaily jsou vlastně vyloženě brilantní.“

Navzdory jeho slovům věděla, že se blíží obrovské „ale“.

„Já ale v obrazech... pro tuhle galerii... hledám...“ Potřásl hlavou. „Zkrátka mi u vás schází originalita. Talent. Těm obrazům chybí ono pověstné *je ne sais quoi*, zkrátka slovy těžko popsatelná jedinečnost uměleckého díla. Hledám něco, co dokáže vytvořit jen konkrétní umělec. Když se podíváte na jeho dílo, hned víte, že ho mohl namalovat jedině on. Kdybych to měl přirovnat ke zpěvákovi, tak hledám někoho, kdo je jako – odpusťte, jsem mnohem starší než vy – ale například jako Carly Simonová. Slyšíte její hlas a hned víte, že je to ona. Její hlas je jako podpis, je unikátní. A totéž hledám u výtvarných děl. Obávám se, že ta vaše jsou dobrá, velmi dobrá, ale nevidím

v nich vaši duši, nevidím, že byste do nich vložila něco ze sebe. Můžu vám něco poradit, Maddie? Zkuste něco nového a jiného. Zapomeňte na všechno, co vás učili nebo co si myslíte, že víte – a porušte pravidla. Experimentujte, ale co je ještě důležitější, malujte srdcem.“

Malujte srdcem. Maddie obrátila oči v sloup. Představila si obraz od Salvadora Dalího, na kterém rudé srdce probodl obrovský štětec a přišpendlil ho k opuštěné planině; šarlatové kapky po něm stékají do světla žlutého písku. Malujte srdcem. Co to sakra znamená? Řekl někdo Picassovi, aby maloval srdcem? Rodinovi? Van Goghovi? Maddie se otřásla. Ne že by se někomu z téhle ligy byť jen přiblížila.

Teď seděla v Costě, upíjela kávu a už litovala, že se impulsivně rozhodla utopit smutek v nesmyslně drahém cappuccinu.

„Dobry bože,“ protáhla přízvukem příslušníka vyšší třídy nějaká žena, která si právě sedla za ni. „Taková spodina. Copak se ten Henry zbláznil?“

„Cože? Mluvíš o té holce, co u nás teď byla? Myslela jsem, že je prostě jen výstředně oblečená. Vypadala, jako kdyby sestoupila z obrazu Toulouse-Lautreca.“

Maddie muchlala na klíně plstěný baret.

„Udělal kamarádovi laskavost. Řekl mi to, když si tu schůzku zapisoval do diáře.“

„A přijal ji? Určitě ne. Bože můj, galerie by ztratila úroveň.“

„Nemyslím. Podle toho, jak se tvářila, když odcházela, jí spíš srazil hřebínek. Jen vešla do dveří, bylo mi hned jasné, že s ní Henry ztrácí čas. Slyšelas, jak mluvila?“

Žena vyprskla smíchy. „Jako nějaká socka.“

„Potichu, takové věci nemůžeš říkat. Není to politicky korektní. Vlastně si ani nejsem jistá, jestli se ještě může říkat slovo spodina.“